

HÍRNÖK

A csallóközesütörtökiek lapja

V. évfolyam 4. szám

2009. december

*Kellemes karácsonyi ünnepeket
és békés, boldog új esztendőt
kíván*

*a csallóközesütörtöki képviselőtestület
és a községi hivatal*

Sík Sándor:

Karácsonyi álom

*Magyar karácsony fekete-fakója
És minden, ami mostani, múltjon,
Száz picit gyertya gyújtatlan gyűljön,
Csillagos álom pelyhes takarója.
Álom, álom – karácsonyi álom!*

*Álom, álom ... Betlehemben
Kicsike Jézus megszületett.
Szép Szűz Mária, egek ékessége,
Mi bűnös lelkünk egy édessége
Csókkal hajol a jászolka tövébe,
Kicsi Jézuskára rája nevet.
Édes kicsi Jézus, mindenlátó Jézus,
Ügyefogyott népre, ránk mosolyog
Csilló levegő-égen, boldog fényességben
Nekünk dalolnak angyali karok.*

*„Dicsőség, dicsőség mennyben az Istennek,
Békesség, békesség földön embereknek!”*

*Álom, álom ... Kegyes kicsi Jézus,
Panaszkodjunk-e teneked?
Okos kicsi Jézus, igazlátó Jézus,
Hiszen te jól tudsz mindeneket!
S te, fényes szép angyalsereg,
A békességet is ismered!
A békesség – te jól tudod – meleg cipő:
És édesanyja a bánási búza.
A békesség a nagy hegyek nyugalma:
És homlokukat a Táttra koszorúzza.*

*A békesség egy csendes kicsi napsugár talán,
Amely a mély komoly vizek tükrén remeg:
De máshol még nem látják szegény magyar szemek,
Csak Pozsony ős Dunáján és Szent Anna taván,
A békesség a kassai harangszó,
S a székely falukon a pásztorok miséje
Kétszerte szent! ...
Dicsőség a magasban ... Kicsi Jézus,
Tedd, hogy legyen békesség idelent!*

*Dicsőség, dicsőség a magasságoknak,
Békesség földön, békesség, békesség
Szegény magyaroknak.*

Békésebb, boldogabb új esztendőt ...

A keresztény világ legszebb, legmeghatóbb ünnepére készülünk. A szeretet, a megbékélés és a remények ünnepe karácsony, mondjuk, hirdetjük – mert hisszük. Hisszük annak ellenére is, hogy fogyasztói világunkban olykor háttérbe szorul ez a nézet, hogy olykor a „kereskedői szellem“ látszik győztesnek, de csak látszik: a családi együttlét pillanata, az ajándékozás öröme, a szolidaritás érzése a karácsonyfa díszei alatt végül mindenkit magával ragad, s a meghitt percek maradnak meg leginkább emlékeinkben évről évre.

És jó, hogy így van. Mert jobb időket rosszabbak követnek, és fordítva, a fogyasztói társadalomnak ehhez igazodnia kell. A szeretet, a hit, a remény viszont örök, az együvé tartozás érzése pedig mindenkor és minden körülmények között békességet kölcsönöz kis- és nagyközösségnek egyaránt.

Karácsonyra készülve – akarva-akaratlan – az óév búcsúztatására, a reményekkel teli új esztendőre is gondolunk. S ez is jó, hogy így van. Karácsony békéje megtisztítja talán a gondolatokat is, higgadtabban összegezhetőek a múltó év hozadékai és realitásabban fogalmazhatók meg az elvárások

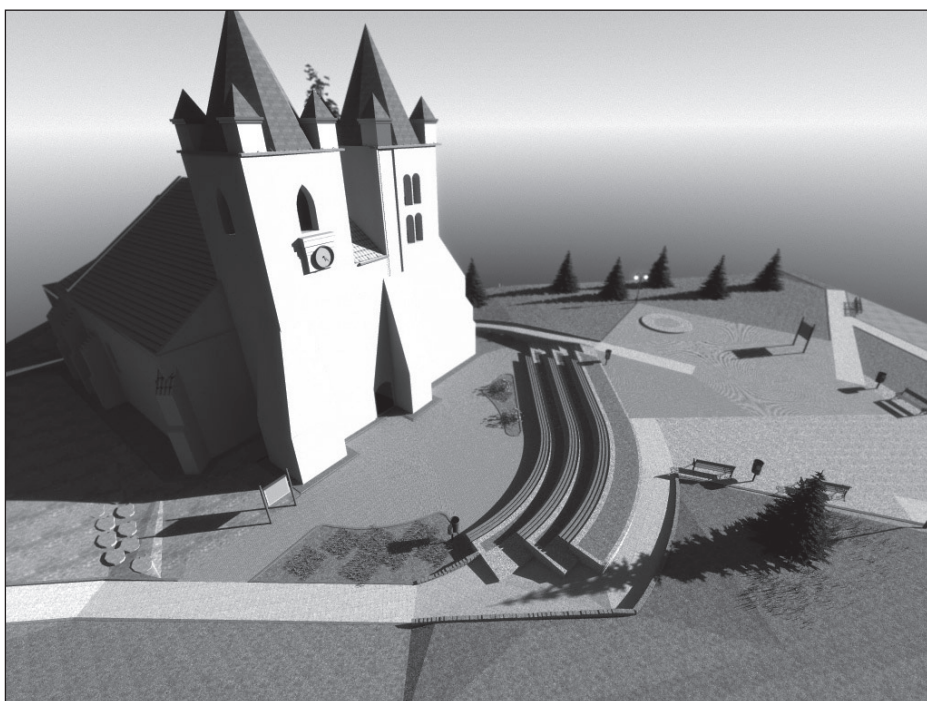
az új esztendőre. Könnyebb, persze, az öszszegzés is, a tervezés is egy jó esztendő zárásakor, de valljuk be, most nem vagyunk ebben a helyzetben. Országosan is igaz, ami falunk lakosságára, hogy talán nincs is család, amelyet ilyen vagy olyan formában ne ért volna el a pénzügyi világválság okozta gazdasági krízis. Ki munkahelyét veszítette el, így került nehéz helyzetbe, mások esetében a béremelkedés, a prémiumok maradtak el, azért csökkent a család életszínvonala.

Nagyobb közösségünk – a falu és önkormányzata – sincs jobb helyzetben. A Hírnök legutóbbi számában beszámoltunk arról, hogy a válság okán hatvanezer euróval csökkent a bevételünk, de akkor még bizakodtunk az új beruházásokban, az elnyert pályázatok kivitelezésének megkezdésében. De nem kezdődött meg a csatornahálózat építése és az iskola épületének külső tatarozása sem – pedig a falu minden szükséges eljárást lefolytatott és befejezett. És elakadtak tárgyalásink a pozsonyi püspökséggel is az öreg iskola épületéről, pedig nem kis ráfordítással kitakarítottuk az épületet és a hivatalos becsüs díját is kifizettük. A püspökség még sem akarja eladni, hogy egészségügyi és egyéb szolgál-

tatási célokra használhassuk az épületet. De nem csüggedünk, hiszünk, reménykedünk a jobb időkben. Nemcsak a már lezárt és elnyert pályázatok megvalósításában, az öreg iskola sorsának pozitív rendezésében, hanem újabb terveink is vannak. Elkészült a templom és környéke látványterve és a csatlakozó járdaépítése is (a templomtól egészen az óvodáig, illetve a Csákányi út mentén), arra is pályázatot nyújtunk be, ahogy a hulladékgyűjtő udvar kialakítása is célunk maradt – a szükséges földterület már sikerült kivetetnünk a földalaplóból, vagyis már nem szántóterület a mintegy 3 200 négyzetméteres telek –, hisszük, hogy a pályázat elnyeri a környezetvédelmi minisztérium operációs programját felügyelő szakemberek tetszését.

Nem csüggedünk hát, sem a községi hivatalban, sem az önkormányzati testületben. Nem, mert a „rossz évben“ is voltak jeles pillanatok: falunk lakossága nem okozott csalódást a múltó esztendő különböző választásai során, az országos átlagnak megfelelő aktivitást mutattak polgáraink. Civil szervezeteink – hadd tekintsek el felsorolásuktól – töretlen hittel és lelkesedéssel végezték munkájukat, számtalan értékes rendezvényen szerevve felejthetetlen élményt falunk lakosságának. Az ünnepekre várva nem tudok mást és szebbet írni, csak annyit: köszönöm a falu vezetése nevében. Köszönöm, mert ez a magatartás, ez az aktivitás erőt ad nekünk is munkánk végzésében.

Mindezek ellenére „jobb évet“ nem tudok ígérni, csak azt tudom megerősíteni: hiszünk és reméljük, hogy szép szándékaink, ésszerű terveink megvalósulnak az új esztendőben. Kívánni pedig azt tudom csak falunk lakosságának – mindenkinek egyéneként és családként is –, hogy a karácsony reményteljes hangulata adjon erőt mindenkinek az okos számvetésre és értelmes tervezésre, hogy a 2010-es esztendő békésebb és boldogabb legyen a búcsúzó évnél – mindannyiunk számára.

Az adventi várakozás végéhez érve a karácsonyi előkészületek gyorsan elérnek maximális intenzitásukat. Szorgoskodunk, hogy az ünnepre minden időben elkészüljön és minden rendben álljon. Szentestén a közelgő ajándékozás izgalma és öröme talán kipirosítja arcunkat, de az évről évre ismétlődő ünneplés veszélye, a rutin, a gépiesség, a fásultság is belopózhat otthonunkba és szívünkbe. Könnyen felületessé válhatunk, ha engedjük, hogy a cselekvés teljesen kiszámítsa figyelmünket. Így talán átsiklunk az ünnep igazi értelmébe és jelentésén. Nem halljuk meg üzenetét, nem kerülünk kapcsolatba az igazán lényegessel.

Jó ellenszer erre, ha ki-ki pár pernyi visszavonulást és nyugalmat biztosít magának. Szakítsuk meg röviden a sürgést-forgást, felejtjük el egy pillanatra az ajándékokat és egy pislákoló gyertya fényénél engedjük, hogy csendben megszólítson karácsony misztériuma. Mert karácsony – a megtestesült Isten születésének ünnepe – misztérium. Úgy is mondhatjuk, hogy botrány, akár csak a jézusi történesorozat másik végén éktelenkedő keresztfa. Rögtön fölkapjuk a fejünket. Sokkoló lehet a gondolat, mert véges értelmünk számára felfoghatatlan. Elfogadhatatlannak tűnik, hogy az örök és történelmen kívüli Isten emberré lesz, belép a téridő koordinátái közé, magára véve az emberi egzisztencia korlátjait. Pedig pontosan ezt ünnepeljük karácsonykor. A végtelen és a véges találkozáspontjánál állunk, és értelmünk könnyen ellenkezésbe merülhet, hiszen nem látjuk át, hogy a halhatatlan szellem és a múlandónak tapasztalt anyag közt hogyan lehetséges az átjárás.

A kérdésfelvetés, mely értelmünket éri, a hitünk számára kihívássá változhat. Amikor a racionalitás eléri birodalmának látáshatárát, a tér megnyílik a hit számára. Amit érzelmünkkel nem tudunk megragadni, azt a hittel talán meg lehet közelíteni.

Az evangélium tanúsága szerint, már maguknak a korabeli zsidóknak komoly gondjaik voltak Jézus messiási identitásával. Szkeptikusan méregették alakját, mert saját képzeletük szerint tisztában voltak eredetének részleteivel, ismerték szüleit, ismerték

Karácsonyi elmélkedés

a múltját. Jézus személyében csak az ember állt előttük, aki bár csodás tetteket vitt végbe, mégis csupán egy halandó volt, hús-vér ember, olyan, mint akármelyikük.

A karácsonyi ünnepkör még jobban kiélezi ezeket az ellentmondásokat. Mert azt mondja el nekünk, hogy Jézus nem valami szupermenként jött közénk. Nem, az erős és hatalmas Isten Jézusban kicsivé, gyengévé és sebezhetővé tette önmagát. Mindannyian ismerjük, hogy az Új Élet mennyire tehetetlen és kiszolgáltatott. És arról is van tapasztalatunk, hogy mennyi erő rejtőzik a parányi újszülöttnél, és hogy ez az energia az idők folyamán hogyan bontakozik ki növekvő emberben. Ez a kettősség (erőtlenség és erő, korlátok és a korlátok szüntelen fölülmúlása) egyszerre beszél Istenről és az emberről. Jézusban az Isten önmagát közli számunkra. A Láthatatlan megmutatja magát, valamit felad önmagából az ember kedvéért, hogy az megtapintható, megszólítható, lábaihoz ülhessen és hallgathassa. Ugyanakkor Jézusban az Isten az emberről is beszél. Úgy is mondhatjuk ezt, hogy Jézusra nézve megtudhatjuk, hogy valójában milyen az igazi ember és ki az ember. Megtudhatjuk, hogy utunk, hivatásunk és rendeltetésünk az Isten. A vándorlásnak két része van: Jézus közénk jött, hogy mi Istenhez juthassunk. Ezért a szegényes jászol értékes jel. Annak a nagyszerű jele, hogy az Isten figyel az emberre; annak érzékelhető jele, hogy az Isten törődik velünk, akarja és keresi a kapcsolatot velünk, látható, tapintható formában jelenik meg,

érthető módon szól hozzánk. Olyan lesz, mint mi, hogy mi olyanok lehessünk, mint Ő. Gyógyítás ez. A magányos, az elidegenedett, az elbizonytalanodott, a szenvedő embert gyógyítja az Ige megtestesülése. Annyi gyötrelmem és baj van még mindig világszerte. A megszületett Új Élet azt mondja el, hogy a Teremtő akarja a teremtett világot, igenli azt bármilyen állapotban. Ugyanakkor a betlehemi történések arról is tanúskodnak, hogy Isten nem kívülről jön, nem fölülről ereszkedik le az emberhez, fölényesen vagy lehengerlően, hanem a világ kellős közepéből közeledik és hív bennünket. Az emberré lett Jézusban, a testé lett Igében az

egész világegyetem megszentelődik. Mélységes átalakulás kezdődött el. A karácsonyi misztérium által az ember valamit megsejthet az anyag és a teremtett világ természetfeletti értékéből.

Az átváltozás viszont nem csupán személytelen, kozmikus szinten zajlik. Ami mintegy 2000 évvel ezelőtt történt Betlehemben, szüntelenül megismétlődik az ember szívében is. Amikor nem csupán szóval, de tetteimmel szeretek, megszületik bennem az Új Élet, és növekszik köztünk az Isten országa. Amikor minden számítástól mentesen ajándékozok, Jézushoz hasonlóan kiüresedek és a szabad „helyet”, mely bennem keletkezett, Isten saját otthonául választja. Amikor feltétel nélküli és ingyenes az odaadásom, megtestesül bennem a Végtelen Szeretet egy kis darabkája és a környezetem részesedhet belőle. Minden ilyen részesedés által csökken a különbség Isten és az ember között, és kisebbedik a távolság a Teremtő és a teremtés között, mígnem „Isten lesz minden a mindenben”.

Aki nem a pusztá fogalmak és elvek világában éli meg, hanem tetteiben mutatja meg a szeretetet, az a közénk jött Megváltót hordozza magában és elmondhatja: „én vagyok a leggazdagabb ember, mert bennem van az Isten”. Így megérthetjük, hogy már a pusztá név is – Új Élet – jó hír. Emmanuel, azaz velünk az Isten. Nem valahol fent, nem lent, nem távol, nem a múltban és nem a jövőben, hanem velünk. Itt és most. Erről szól karácsony.

Szokol György
jezsuita tanuló gondolatai

A környezetvédelem korparancs

Lago Silvester harmadik választási ciklusát tölti a helyi önkormányzat képviselői testületében, van hát tapasztalata bőven, ugyanakkor azt még nem döntötte el, hogy a jövő esztendőben esedékes helyhatósági választásokon megméretteti-e magát újra. Ezért beszélgetésünket nem a jövő felvázolásával, hanem a visszatekintéssel kezdtük.

– Miként került kapcsolatba a helyi önkormányzattal, hogyan lett a képviselőtestület tagja 1998-ban?

– AT-Comban dolgozom, igazából ebből adódóan kerültem kapcsolatba a községi hivattal, munkahelyi kötelezettségeimet végeztem itt, így került többször is szóba az önkormányzati munka köztem és az akkori polgármester, Kállay Dezső bácsi között. Képviselőségről akkor még nem esett szó, de közbeszólt a nagypolitika: akkoriban, a harmadik Mečiar-kormány idején – gondolom, még néhányan emlékeznek rá – olyan törvény született a parlamentben, hogy a helyi önkormányzatokban tükröződnie kell a települések nemzetiségi összetételének. Akkor szólított meg Dezső bácsi, tudván, hogy én vegyes házasságból származom, miközben anyanyelvem magyar, nemzetiségem pedig – édesapám után – szlovák. Kisebb gondolkodás után igent mondtam, s bár aztán megváltozott a törvény, mindenki tartotta a szavát, Dezső bácsi is, én is, s a lakosság részéről megfelelő támogatást kaptam, úgy kerültem be először a képviselőtestületbe. Harminc éves voltam, bizony, nem tudom megmondani, ha nincs az az antidemokratikus törvény, elmondhatnám-e magamról immár tizenegy éves gyakorlattal, hogy részese vagyok az úgynevezett kommunális politikának. De nem bántam meg, hogy így alakult a dolog, hogy én is hozzájárulhatok részben a falu fejlesztéséhez, részben pedig

a társadalmi közhangulat alakításához. És itt hadd tegyek egy kis kitérőt, ha már szóba került a nagypolitika és annak hatása az én életemen keresztül a helyi politikára: szinte nincs olyan hét vagy hónap, hogy ne kerülne szóba a szlovák-magyar együttélés, amelyről általában azt mondják, nem jó. Én meg azt mondom, ha nem jó, akkor a nagypolitika résztvevői rontják el. Csallóközcsütörtökben nincsenek konfliktusok, békésen él egymás mellett magyar, roma és szlovák. Az én családi életem is példa erre, hiszen a feleségem is szlovák és soha semmilyen konfliktusunk ilyen tekintetben nem volt, a falu őt is elfogadta, s ahol csak tud, ő is segít polgártársainknak, főleg szociális kérdésekben, minthogy ilyen a munkabeosztása.

– Térjünk vissza a kezdetekhez, már csak azért is, mert mint mondta, különösképpen nem készült az önkormányzati munkára. Mivel kezdte képviselői tevékenységét?

– Szerencsésen alakultak a dolgaim, én ugyanis fiatal koromtól „zöld-beállítottságú” vagyok, vagyis már akkor fontosnak tartottam a természet védelmét, amikor még erről a kérdéstről kevesen beszéltek, mostanra meg korparancs lett a környezetvédelem – sajnálatos, hogy néhány igazán befolyásos politikus és a világ nagy országai ennek ellenére sem érzik a súlyát, ahogy ezt a napokban véget ért koppenhágai klímakonferencia is megmutatta. Az építésügyi bizottságba kerültem, ezek a kérdések is hozzánk tartoztak, sokat ügködtünk kezdettől fogva a szemégyűjtés problémáival, a temető, a parkok állapotaival, sőt, egy rövidke időre felesillant a lehetősége annak is, hogy Csütörtökben komposztáló házi telepeket alakíthatunk ki, voltam is egy tanfolyamon ezzel kapcsolatban, sajnos, anyagiak híján le kellett mondanunk erről a tervről. Továbbra is leginkább ezekkel a kérdésekkel foglalkozom, s minden erőmből támogatom például polgármesterünk mostani kezdeményezését, hogy az egykori úgynevezett tyúkfarmnál

hulladékgyűjtő udvart alakítsunk ki. Reméljük, sikerül meggyőznünk azokat a szakembereket, akiknek beleszólásuk van abba, mire lehet költeni az európai alapok pénzeit, szerintem igen fontos környezetvédelmi beruházás lenne az udvar kialakítása, s még munkahelyeket is teremtené a faluban – amire ebben a válságos időben szintén nagy szükség lenne.

– Csütörtöki polgártársai értik-e, érzik-e a természetvédelem fontosságát, ha már azt mondja, sok jeles politikus nem szentel kellő figyelmet a kérdésnek. A faluban miként sikerül összehangba hozni a fejlesztési szándékokat a környezetvédelem szempontjaival?

– Munkám mellett gyümölcsstermesztéssel és méhészkedéssel is foglalkozom, ez utóbbiból is adódik, hogy sokat járom az erdőt. Nem akarok sarkalatosan fogalmazni, tehát csak tényként szögezem le – és a vadászok a megmondhatóí igazannak –, hogy évente több tonnányi szemetet gyűjtünk össze falunk kataszterében. Persze, nem állítom, hogy a kérdés hidegen hagyja falunk polgárait. Ha valaki figyelemmel kíséri falunk életét, láthatja, hogy folyamatosan fejlődik településünk, semmiben sem vagyunk lemaradva a térség többi települése mögött, ugyanakkor azt sem tapasztalhatja, hogy elveszünk önmagunktól a levegőt. Másként fogalmazva: minden fejlesztésnek a híve vagyok én magam is, de annak olyannak kell lennie, amely nem változtatja meg településünk jellegét, nem építünk be minden talpalatnyi földet, ellenkezőleg: megvédjük a szellős utcákat, a tereket, a parkokat, ápoljuk azokat, s a lehetőségekhez mérten még szépítgetjük is, mint ahogy sikerült a községháza előtti teret is rendeznünk. Ez viszont nem egy és nem is két ember érdeme, ehhez a falu lakosságának a támogatására is szükségünk van. Én hiszem, hogy be tudjuk bizonyítani, lehet úgy fejleszteni egy települést, hogy közben ne sérüljenek az esztétikai és a környezetvédelmi szempontok sem.

A játszóház ugyan az iskolában működik a Csemadok támogatásával, kezdettől fogva fontos volt számunkra a kapcsolattartás az óvodásokkal is. Örömmel tapasztaljuk, hogy közülük is egyre többen látogatnak el hozzánk, sőt, vannak már közöttük rendszeres játszóházasok is. Külön öröm ez számunkra, hiszen így még az iskolába iratás előtt megismerjük őket, ők meg minket és majdani iskolatársait, ami által az új tanév kezd-

Érdelemes a gyerekekkel foglalkozni

Közeledik a 2009-es esztendő vége, gondolom, velem együtt sokan vannak, akik az ünnepváró téli estéket arra is felhasználják, hogy számot vessenek. Nekem ezt kettős szerepben kell megtennem: magánemberként is, természetesen, de elsősorban pedagógusként, nevelőként, a jövő nemzedékének tanítójaként.

Előkerülnek ilyenkor az év elején készült tervek, jegyzetek, s kezdődhet az értékelés, az összegzés. Hosszú évek óta tudatos munkával azon vagyok, hogy a csallóközcsütörtöki alapiskola tanítójaként megismertessem a gyerekekkel az anyanyelv rejtjelmeit, szépségét, valamint azt, hogy büszkék legyenek gyökereikre, őseik kultúrájára és történelmére, ismerjék meg falunk múltját – mert csak így tudják megélni jelenét, s így lehetnek pár év múlva, felnőtként közös sorsunk alakítói. Napi pedagógusi munkám mellett ezért találtam ki a játszóházat és vállaltam vezetését, azzal a nem titkolt szándékkal is, hogy ott egy olyan közösséget hozunk létre, ahol a gyerekek megismerik az alkotás és az együvé tartozás örömét. Munkánk során pedig akkor és azóta is tudatosítjuk, hogy „a gyerek abból okul leginkább, amit maga lát, amit maga tapasztal és figyel meg“.

Kezdetben nem voltak ideálisak a körülmények, de a hat év kitartó munkájának köszönhetően ma már szinte sajátunknak mondhatjuk a foglalkozások helyszínét, hiszen a gyerekek alkotásaival díszített terem fogadja a játszóház látogatóit. A számvetésnél mégis leginkább azokról kell szólni, akik „működtetik“ a játszóházat, vagyis a gyerekekről. Hat év ilyen szempontból hosszú idő, vannak hát már olyan diákok, akik „kinőtték“

a játszóházat, de bármikor számíthatunk segítségükre. Ez is bizonyítja, hogy a foglalkozásokat látogató gyerekek olyan közösség, amelyek érzik az együvé tartozás örömét, s akik tudják, értelmes időtöltést jelentenek a szombat délelőtti foglalkozások. Az már csak „hab a tortán“, hogy sok közöttük a tehetség, és rátermettségük is sokirányú. Lelkesedésükről, kitartásukról, ötletességükről pedig

tekor már ismerősként köszöntjük egymást. A közelgő iskolai beiratkozásra gondolva az iskola is több programot kínál a nagycsoportos gyerekeknek és szüleiknek, többek között nyitott iskolai nappal, közös ovisok-elsősök foglalkozással és bábszínházzal, de a játszóházban is a beiratkozás jegyében szervezzük az ovisok számára január 16-ai foglalkozásunkat. Persze, várjuk őket már január 7-én

***A siker azokhoz pártol, akik dolgoznak érte,
Akik elég bizakodóak, hogy higgyenek benne,
Akik elég türelmesek, hogy várjanak rá. (P. Smith)***

csak superlatívuszokban lehet beszélni – de tartalmilag elmondani nem lehet, azt meg kell tapasztalni.

Minden tanév kezdete nagy élmény a játszóházasok számára, hiszen a sulis kezdés vidám fantázianévre hallgató versennyel indul. A megmérettetés annál izgalmasabb az utóbbi években, hogy arra meghívjuk a légi iskolásokat is. A versenyről most ne szölgünk, mert jelen pillanatban értékesebb számunkra, hogy az idén már a légi gyerekek és játszóházba tömörültek, követték tehát példánkat, ami gyermekeinket is nagy büszkeséggel tölti el. Egyébiránt az idei játszóházi „évad“ újdonsága a papírmerítés, a gyertyaöntés és a szappankészítés. Az is hagyomány már, hogy minden évben hívunk olyan „mestereket“, akiknek a mestersége már-már feledésbe merült. Az idén így ismerkedtünk a kosárfonással. Karácsonyra meg úgy készülünk, hogy hozzájárultunk az alapiskola által szervezett karácsonyi vásárhoz: gyermekeink fenyődíszeket, méces tartókat készítettek.

és 8-án is, amikor a hosszú iskolai szünetet szeretnénk színesíteni egy „Téli unaloműzés a játszóházban“ című játékos vetélkedővel.

És miként lehet befejezni egy ilyen év végi összegzést? Talán azzal a felismeréssel, hogy érdemes foglalkozni a gyerekekkel, mert az ilyen találkozókon egyszerre adunk és kapunk mi, pedagógusok is. Meg úgy, hogy bár nagy felelősség a gyerekekkel foglalkozni, de nagy öröm is. És eközben közösen tanulunk, kölcsönösen gazdagítjuk egymást – hiszen tanulunk nekünk, felnőtteknek is kell, ha másért nem azért, hogy a lehető legtöbbet adhassunk át falunk ifjú nemzedékének. És talán még azt lehet hozzátenni az összegzéshez, hogy pedagógusokat, gyerekeket egyaránt örömmel tölt el, hogy munkánk egyre több elismerést és segítséget kap szülőktől, önkormányzattól egyaránt.

Köszönet érte és mindenkinek békés, boldog ünnepeket, lelkiekben és sikerekben gazdag új esztendőt kívánunk.

Sill Zsuzsanna

Karácsonyvárás

– az összefogás jegyében

A Csütörtökiek Szent Jakab Társulása számára már hetek óta a karácsonyvárás a meghatározó, ami nem újdonság az ötödik születésnapját megünnepelni készülő szervezet életében. Hiszen már hagyományosnak mondhatók ilyen jellegű rendezvényeik: Szlovákia legnagyobb adventi koszorújának a felépítése a falu központjában, a karácsonyi díszek készítése, a karácsonyi vásár vagy a Betlehem építése. Ami újdonságnak mondható, az a minden korábbinál szélesebb körű összefogás, amely a rendezvényeket-eseményeket övezte.

Nagy Tibor, a Társulás elnöke szerint már november 14-én, az adventi koszorú alapjainak az elkészítésekor tapasztalható volt ez, hiszen a lapunkban is meghirdetett „fenyőágygyűjtés” eredményes lett, nem kellett külön megrendelni egyetlen faágat sem a hivatalos forgalmazóknál. Éppen ezért hagyományt szeretnének építeni erre az aktivitásra is, s már most mindenkit arra ösztönöznek, jövőre úgy tervezzék a fenyőfák megnyesését, esetleg kivágását, hogy ne kelljen az ágakat pénzért a jányoki

komposztálóba vitetni, legyen dísz a falu adventi koszorújának – amit éppenséggel még anyagilag is tudna ösztönözni a társulás. Ez eleve előre vetítette az elnök szerint, hogy a koszorú díszítése és megáldása, amelyre november 28-án került sor, méltóságos legyen. Külön öröm számára, hogy a rendezvénybe negyven gyermek is bekapcsolódott, akik saját kis adventi koszorúikat készítették el, bár a nagy érdeklődés nem lepte meg. Hiszen már november 17-én megmutatkozott a közös karácsonyvárás vonzereje, amikor is Valacsay Olga vezetésével karácsonyi díszeket készíthettek a gyerekek a községi hivatal tanácstermében, amely szinte már kicsinek bizonyult az idén a nyüzsgő gyerekhadnak.

„Az az öt évvel ezelőtt megfogalmazott szándékunk, hogy az egész falura kiterjedő összefogást tudjunk kialakítani gyönyörű, történelmi és kulturális szempontból is igen értékes templomunk megmentése érdekében, mégis a decemre 12-én megtartott karácsonyi vásár kapcsán köszönt vissza: rengeteg felajánlást kaptunk, fiatalok és

idősek egyaránt megtiszteltek termékeikkel, ajándékaikkal, hogy nagy legyen a kínálat, s bizony volt is áru elég. Ennek alapján már nem volt meglepő, hogy az első alkalommal ugyanezen a napon megtartott adventi koncerten is teltházas volt a kultúrház” – újságotja a fejleményeket látható örömmel Nagy Tibor. Igaz, a koncertről hiányzott Rigó Mónika, aki Belgiumból közlekedési gondok miatt nem érkezett vissza a faluba időre, „amit ő is, mi is sajnálunk, de a Daloskör, Horváth Imre és az iskola diákjai így is emlékeztetés esttel örvendeztették meg a közönséget” – mondja az elnök, s hozzáteszi, ez is arra ösztönzi a Szent Jakab Társulást, hogy az idén is iktassa magát az adóból leírható két százalékos felajánlások fogadására, hiszen azt a pénzt is a templom megmentésére adják igazából az adakozók.

A karácsonyvárás utolsó előtti rendezvényét december 19-én tartotta a Társulás. Az idén is felépítik a faluban a Betlehemet, az említett napon a kulisszák kerültek a helyükre. Az utolsó aktusra – a figurák elhelyezésére a kompozícióba – már lapzártánk után, december 24-én kerül majd sor. Akkor nyitják meg a csallóközsütörtöki Betlehemet, s minden bizonnyal sokan mendikálnak majd délután három órakor, hogy aztán családi körben teljesebbé ki a karácsony ünnepe.

•••

Tisztelet az időseknek

Remélem, a karácsonyi ünnepek meghitt perceiben sem feledkeznek meg a Nyugdíjasok Klubjának tagjai azokról a felemelő rendezvényekről, amelyekben részük volt az elmúlt három hónap során. Mert szerintem nem mindennapi élmény, ha ilyen rövid időn belül többször és többen is kifejezik mély tiszteletüket az idősebb emberek iránt – fogad e vallomással a községi hivatal egyik irodájában Posvancz Margit klubelnök. Nem kell sokat várnom, hogy közelebbit is megtudjak örömteli híreiről.

„Októberben a Dunaszerdahelyi Járási Nyugdíjas szervezet jóvoltából részt vehettünk az idősek hónapja egyik regionális rendezvényén, nevezetesen Légen láttak bennünket vendégül egy vidám, zenés kultúrműsorral emlékező

meg szép korú polgártársaink tiszteletre méltó életéről. A helyi Nyugdíjas napot aztán polgármesterünk szervezte meg, ő látta vendégül klubunk tagjait egy igazán méltóságos ünnepségen. Nagyszerű rendezvény volt, nagy öröm számomra, hogy klubunk mind a negyvenöt tagja részt vett rajta. A karácsonyvárás napjait aztán a Puchala házaspár, Bisek és Mária tette számunkra emlékeztetéssé: december 15-én, idei utolsó összejövetelünkön ünnepi vacsora keretében adták át ajándékosomagjukat nyugdíjasainknak. Tudja, klubunk tagjai különösképpen nem szorulnak külső segítségre, hála Istennek, gondos, szerető család veszi őket körül, ennek ellenére mindannyiunknak jól esik, ha azt tapasztaljuk, mások is figyelnek ránk, kellő

tisztelet és megbecsülés övez bennünket” – sorolja az emlékeztető eseményeket Posvancz Margit. Közben, persze, a klub „saját” élete is zajlott, keddenként rendszeresen találkoztak a szép korú csütörtökiek, hogy megbeszélgessék napi gondjait és a falu eseményeit, s ha úgy adódott, megünnepelték egy-egy tagjuk születésnapját vagy egyéb jubileumát. És készültek egy kisebb szervezési változásra is: a járási nyugdíjas szervezet szerves tagjaként januártól tagilletményt fognak fizetni, két eurót, aminek a fele a dunaszerdahelyi „központot” illeti majd különböző ellenszolgáltatások kiadásainak lefedésére, a másik fele pedig a helyi klub kiadásaihoz járul majd hozzá. A klub tagjai már csak az új esztendőben találkoznak, talán ezért is üzente lapunk minden olvasójának a klubelnök, hogy „békés, boldog karácsonyt és sok sikert az új esztendőben!”.

•••

Szárnyal a Phoenix

A csallóközesütörtökiek szájhagyomány alapján tudják, hogy a Phoenix zenekar „szülői indíttatású” formáció, és sokan vannak a faluban, akik szeretettel kísérték figyelemmel a „gyerekek tüsténkedését”, mégis arra kérem Puss Tamást, a zenekar énekesét és szervező-vezetőjét, emlékezzünk meg a kezdetekről – akárha most íródna a falu krónikája.

– A múlt század végén működött falunkban egy Pegazus nevű formáció, 1996-ban aztán befejezték a munkát, de mint a „nagy együtteseknél” szokás, visszatértek egy koncert erejéig. Erre a 2001-es Falunap alkalmából és tiszteletére került sor, a tagok pechjére a nézőtéren voltak gyermekeik, név szerint Puss Krisztián, valamint Lépes Gábor és Ferenc, akik a maguk 10-12 évükkel úgy gondolták: illik követni az elődöket és számukra is a pódiumok deszkapadlói jelentik majd a világot. Vagyis: a szülői indíttatás igaz, de nem pofonok, hanem a személyes példa adta az impulzust. Akkor még két „idegen” is tagja volt az együttesnek, én meg még nem, 2006-ban állt össze a mai csapat. Ebben én vagyok az énekes, öcsém, Krisztián a basszusgitáros, Lépes Gabi „területe” a szólógitár és a vokál, az ő öccse, Feri pedig a dobokat „működteti”. Hogy teljes legyen a kép: számaink zenei alapötletével Krisztián és Gabi áll elő, a szövegeket pedig én írom. Az együttes első demója öt dallal még 2004-ben jelent meg, amit itt, Csallóközesütörtökben vett fel a csapat a Feco-stúdióban, első nagylemezünk 10 dallal már Sopronban készült, 2007-ben mutattuk be. Most készül második albumunk, reméljük a jövő év elején, februárban, márciusban sikerül a piacra dobni.

– *Gondolom, ebben sokan bíznak, én is őszintén kívánom Nektek, de ennyire ne siessünk az időben, hiszen sok minden történt veletek. Például pár éve még szinte kizárólag a Csallóközben, illetve a Felvidéken koncerteztetek, ma viszont már többet szerepeltek Magyarországon. Kikkel, hol léptek fel?*

– Első nagylemezünket Magyarországon a Pokolgéppel mutattuk be 2007 szeptemberében, igazából az egy komoly áttörést

jelentett, aztán kezdtünk közös turnékat, fellépéseket szervezni a somorjai Rómeó Vérzik formációval, egyre ismertebbek lettünk, egyre többen kerestek bennünket, 2008-ban aztán már a negyven fellépésből harmincat Magyarországon tartottuk meg. De az igazi nagy lehetőséget az idén ősszel kaptuk, amikor is a Tankcsapdával kezdtünk turnézni. Most velük járjuk Magyarországot, zalaegerszegi, győri, veszprémi, miskolci, kaposvári fellépések vannak mögöttünk, ahol nem ritka, hogy ezren hallgatnak bennünket. Ez egy óriási változás a zenekar életében, hiszen most fordult elő velünk először, hogy már októberben tudtuk, jövőre januárban, februárban hol lesz fellépésünk.

– *Úgy hallottam azonban, hogy nemcsak koncertezni jártok Magyarországra, tehetségkutatókon is megmérettetek már magatokat.*

– Igen, és nincs szégyelleni valónk, hiszen az első alkalommal a negyedik helyen végeztünk, majd kétszer a második helyet szereztük meg, a legnagyobb sikert azonban az idén októberben értük el. Budapesten a Magyar Rockzenész Alapítvány által szervezett tehetségkutatón tizenkét együttes vett részt és mi lettünk az elsők. Még ha csöndesen mondom is, erre nagyon büszkék vagyunk.

– *Van még egy kérdésem. Tudom, nem eget rengetően eredeti, mégis felteszem: hogyan tovább?*

– A válasz sem eget rengető vagy önleplező: nem tudom, nem tudjuk. Már említettem, hogy készül második nagylemezünk, az első CD-nk címadó dalához pedig most forgattuk le a videoklipet. Ez biztos, ahogy az is, hogy nagyon szeretünk zenélni. És még valami: sok segítséget kapunk a helyi vállalkozóktól, a helyi önkormányzattól. Fellépési lehetőséget biztosítanak, támogatják fellépéseinket, nagylemezünket. Hálásak vagyunk a segítségért és köszönjük. Ha azt mondom, ez is kötelez bennünket valamire, akkor is igazából csak azt tudom ígérni, hogy mi minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy maradandót alkossunk.

Igazi télre várva ...

Mánapságszintemindenkiaváságról beszél, a csallóközesütörtöki vadászok munkáját mégsem a krízis, hanem elsősorban az időjárás hátráltatja. Berger János, a szervezet elnöke szerint az esős, ködös idő az oka például annak is, hogy a tervezett 140-150 apróvadból csak kilecvenet tudtak kilőni. Igaz, az év végéig még kétszer vadászhatnak nyúlra és fácánra, de ha nem köszönt be „igazi tél”, baj lehet az állománnyal.

Gondot jelent a szervezetnek egy másik „objektív” körülmény is, nevezetesen az a tény, hogy az 1200 hektáros vadászterületen egy 14 kilométeres kanális húzódik, amely szinte „megtizedeli” a vadállományt. A helyi vadászok adatai szerint csak az idén 29 őz – suta és bak – fulladt a vízbe. Az őz-állomány számszerűleg ennek ellenére elfogadható szinten van, viszont a minőségre kevésbé tudnak ügyelni az említett elhullás miatt. A vadászoknak a gyengébb állatokat kellene kilőni, de ha sok vad hull el, akkor igazából az állománymegőrzés a fő szempont, s nem a minőség.

„Jelenleg mégis azt a legnehezebb megélnünk – mondja az elnök –, hogy az idén megfogytoktunk. Váratlanul, tragikus körülmények között 39 éves korában távozott közülünk Mezzei Péter, szervezetünk vadászgazdája. Emberileg és szakmailag is nehéz helyettesíteni” – emlékezik csöndes szavakkal volt társukról az elnök.

A legfontosabb feladatokat azonban biztosan ellátják, bizakodik, hiszen felkészültek a télre, még arra is, ha netán túl kemény lenne, különösen az elmúlt évekhez viszonyítva. Saját termelésben 200 métermázsza kukorica és nyolc mázsza szárazhere vár az állatokra, a kukorica és napraforgó-keveréket pedig megvették, összesen hat tonnát. Sokéves tapasztalat alapján ennek elégnek kell lennie. Más kérdés, hogy tízen maradtak az ezerkétszáz hektárra, jut hát munka bőven minden vadászra. „Velebírunk” – bizakodik az elnök, aztán hozzát teszi: „hiszen léleken Péter is velünk van...”

Három aranyérem

A véradókat évtizedek óta Jánsky-éremmel tiszteli meg a Szlovákiai Vöröskereszt, amelynek a véradás számától függően bronz-, ezüst- és aranyfokozata van. A csallóközcsütörtöki véradók az idei esztendőőtől három aranyéremmel büszkélkedhetnek, hiszen a korábbi legrangosabb kitüntetést elnyert Hamar István mellé immár felsorakozhat Lazík Károly és Noszek Tivadar is. A szerkesztőség ezúton is gratulál a nevezetteknek, de minden véradónak is, hiszen tettük a legnemesebbek közé tartozik.

A hírt lapunkkal Szalay Alice, a helyi szervezet elnöke közölte, aki azt is elmondta, a sok egyéb tevékenység mellett mostanság az évről taggyűlésre készülnek a tagok, amelyre januárban kerül sor. Januárban, mert közben készülnek a februári, immár hetedik alkalommal megrendezendő Dőrejárársra is, amely iránt egyre nagyobb az érdeklődés, ennek megfelelően egyre komolyabb előkészületi munkát igényel, eddig viszont nem tudtak vele többet foglalkozni, mert hogy – ugyancsak szokásosan – ez idáig a falu idős, magukra maradt embereit, illetve négy fiatal, hátrányos helyzetű fiatal „mikulási-karácsonyi” megajándékozásával voltak elfoglalva.

Vagyis zajlik az élet a Vöröskeresztben, úgy rendezes, Szalay Alice szerint a falu lakosságának egyre nagyobb elismerése mellett. Hiszen más szervezeteknek is segítenek, egészségügyi szolgálatot tartanak minden tömegrendezvényen, na meg októberben megtartották szokásos báljukat is, amelyen az idén is csaknem százan vettek részt. Mellesleg ekkor adták át a már említett két Jánsky-érmet is a rá érdemesülteknek. Nyáron pedig negyvenégy taggal – szintén hagyományosan immár – a párkányi fürdőben töltöttek két napot, ingyenesen azok, akik a korábbi évben vért adtak, fél áron pedig azok, akik „beöltöznek” a Dőrejárárs során és igazából „attrakciói” a rendezvénynek. Az elnök asszony szerint ez is egy módja annak, hogy megköszönjék a munkát, hogy a szervezet is adjon valamit azoknak, akik „látatlanul és ismeretlenül is segítenek a bajba jutottaknak”. Természetesen az aktív véradókról van szó, akik az idén csoportosan április 22-én és december 9-én adtak vért. Egyébiránt a szervezet azokról sem feledkezik meg, akik koruknál vagy egészségi állapotuknál fogva már nem adhatnak vért, velük november 29-én találkoztak az aktív véradók, hogy ők is érezzék: a szép és jó cselekedet soha nem mennek feledésbe.

(sz)

Kiváló hangulat

December 5-én Mikulás-napi ünnepséget szervezett a helyi kultúrházban a Dajori (Édesanyám) Polgári Társulás a helyi önkormányzat hathatós segítségével. Az ünnepségen mintegy 120 roma gyermek fergeteges hangulatban vette át az ajándékokat a két Mikulástól – minthogy egy nem győzte a munkát. A hangulat pedig attól volt fergeteges, hogy a műsort falunk talán legnevesebb művésze, a határokon túl is ismert és elismert Rigó Mónika szolgáltatta. Ezúttal verseket is mondott a gyerekeknek, döntően azonban énekelt, amibe a gyerekek is bekapcsolódtak, sőt, tánca is perdültek.

Köszönjük Dajori, köszönjük Mónika!

A mi lexikonunk

Újszülötteink

Mezeiová Silvia
Sekerák Filip
Nagy Dávid
Bertók Salome
Streickem Jasmine Christina
Őry Csenge Anna
Nemec Adél
Nemec Zoe
Mikulová Miroslava

Fájdalommal búcsúztattuk

Červenková Rosalinda, élt 84 évet
Varga József, élt 80 évet
Fitos László, élt 71 évet
Mundi Gizella, élt 60 évet
Sill József, élt 85 évet

Bejelentkeztek falunkba

Harvanová Agáta, Vinohrady nad Váhom
Paško László, Keszölcés
Kovács Péter, Pozsony
Vizent Judit, Vágkirályfa
Ribárszky Juraj, Pozsony
Ribárszky Eva, Pozsony
Ribárszky Juraj, Pozsony

Elköltöztek falunkból

Kohút Juraj, Bazin
Staš Jozef, Pozsony
Mogrovics Pál, Olgya
Rózsa Róbert, Nagycsalomija
Rózsa Richárd, Nagycsalomija
Cibuľa Petra, Nagycsalomija
Horváth Tibor, Zsigárd
Horváth Júlia, Zsigárd
Horváth Tibor, Zsigárd
Póda Magdaléna, Bős

Véradóink

Nemecz József, Tichy Flórián, Hamar József, Hamar Blanka, Vizent Péter, Vizent Daniela, Rózsa Renáta, Rózsa Lajos, Zuzák Katalin, Hamar István, Noszek Teodor, Lazík Károly, Nagy Péter, Nagy Norbert, Nagy Anaklet, Puss Tamás, Valacsay Róbert, Madarász György, Noszek Erik, Csintó László, Podolek Judit, Hamar Tímea, Podolek Veronika, Mészáros Gábor, Iró László, Bartoš Dušan, ifj. Noszek Sándor, id. Noszek Sándor, Nemecz János

A célt sikerült elérni

Lapunk szeptemberi számában a sportszervezet elnöke, Veréb Károly azt nyilatkozta, hogy a futballcsapat vezetősége a „középmezőny élére” várja a csapatot, a szurkolók egy része akkor túlzottan tartotta a célt: a katasztrofális tavaszi forduló után és a bukducsoló őszi kezdés jogos kétkedésre adott okot. Aztán mégis sikerült, olyannyira, hogy ha a csapat megnyeri utolsó hazai mérkőzését, akár a harmadik helyen is végezhetett volna. Az okokról a csallóközcsütörtöki labdarúgás jeles egyéniségét, a csapat „mindenesét” egykori edzőjét, idősebb Kállay Tamást kérdeztük.

„Valóban nagyon rosszra sikerült a tavaszi forduló, aminek sok oka volt, ezeket már kár lenne firtatni. A lényeg, hogy a nyári hónapokban sikerült összekovácsolni a csapat köré egy elkötelezett vállalkozói kört, ami lehetővé tette, hogy jelentősen megerősítsük a csapatot és egy nagyon jó, neves edzőt szerződtessünk Roman Hudek személyében. A keretben nagy változások történtek, a játékosok hetven százaléka új volt, kicsit el is késtünk az igazolásokkal, ez magyarázza az őszeleji botlásainkat: egyszerűen idő kellett az edzőnek ahhoz, hogy

megismerje a játékosokat, megtapasztalja, kit milyen poszton lehet a legjobban kihasználni, de a játékosoknak is szokniuk kellett egymást, na meg az edző elvárásait is. Tény, hogy lassan lendült bele a csapat, de megtörtént, szerencsére. Szerintem fontos momentum volt, hogy a vezetőség nem akart belebeszélni az edző dolgába, magam is tudom, hogy az nem jó, ha sokan akarnak felelni a csapat eredményességéért, abból csak kapkodás szokott kijönni” – foglalja össze a siker titkát szinte egy szuszra Kállay Tamás.

Gondok, persze, akadtak, teszi hozzá, de azokat sem kívánja részletezni, azt mondja, a vezetőségben is kialakulóban van egy jó csapatmunka, ami azt jelenti, minden felmerülő problémát menet közben, folyamatos és őszinte párbeszéddel tudták megoldani, ennek köszönhető az is, hogy most nyugodt hangulatban készülhet a szervezet a tisztújító évszázó taggyűlésre.

Azt azonban nem rejti véka alá a tapasztalt szakember és sportszervező, hogy a hazai fiatalok csalódást okoztak számára. „Nagyon bízunk bennük, szeretnénk volna a csapatot elsősorban

rájuk építeni, számomra értehetetlen módon nem éltek a lehetőséggel, a végére szinte kikoptak a csapatból”

– panaszolja Kállay Tamás, aki szerint ilyen tekintetben rengeteg munka vár a sportvezetésre. Nevezetesen az, hogy a fiatal tehetségeket olyan értelemben is neveljék, felkarolják, hogy legyenek büszkéik a csapatra, tegyenek meg mindent a siker érdekében és tudatosítsák, szülőfalujuk hírnevét öregbítik a régióban, ha látványos és eredményes játékkal szórakoztatják a közönséget. Ugyanakkor azt is el kell érni, hogy ezek a fiatalok megkapják a szükséges erkölcsi támogatást mind a családtól, mind pedig a szurkolóktól, hogy érezzék, tényleg fontos, amit vállalnak, tesznek. „Sokat segíthetnének ebben a szülők – véli Kállay Tamás –, akik többek között azt tudatosíthatnák, hogy sokkal jobb, ha gyermekük a pályán kergeti a labdát, mint ha kétes értékű szórakozó helyeken mulatja az időt”.

(*neszméri*)

Eredményeink

Baka - Štvrtek na Ostrove	2:0
Štvrtek na Ostrove - Janíky	3:3
Štvrtek na Ostrove - Blatná	2:0
Okoč - Štvrtek na Ostrove	4:2
Štvrtek na Ostrove - Vydrany	2:0
Veľké Blahovo - Štvrtek	1:2
Štvrtek na Ostrove - Lehnice	1:1
Jahodná - Štvrtek na Ostrove	0:2
Štvrtek na Ostrove - Trnávka	3:0
Kráľovičove Kračany - Štvrtek	3:0
Štvrtek na Ostrove - Rohovce	1:2
Holice - Štvrtek na Ostrove	0:0
Štvrtek na Ostrove - Čenkovec	3:2
Baloň - Štvrtek na Ostrove	3:4
Štvrtek - Kostolné Kračany	0:0

Táblázat

1. Lehnice	39:9	40 pont
2. Rohovce	37:17	33 pont
3. Holice na Ostrove	26:27	26 pont
4. Okoč-Sokolec	34:24	25 pont
5. Štvrtek na Ostrove	25:21	25 pont
6. Kráľovičove Kračany	23:16	24 pont
7. Kostolné Kračany	31:23	23 pont
8. Baloň	37:40	19 pont
9. Čenkovec	28:27	18 pont
10. Janíky	21:25	18 pont
11. Vydrany	21:31	18 pont
12. Trnávka	24:33	15 pont
13. Veľké Blahovo	19:33	15 pont
14. Baka	14:31	14 pont
15. Blatná na Ostrove	30:35	13 pont
16. Jahodná	20:35	12 pont

HÍRNÖK – a csallóközcsütörtökiek lapja.

Kiadja a Csallóközcsütörtöki Polgármesteri Hivatal

Felelős kiadó: Óry Péter, polgármester **Felelős szerkesztő:** Neszméri Sándor

E szám munkatársai voltak: Feketevízi Erika, Nagy Tibor, Sill Zsuzsanna

Műszaki szerkesztő: Németh Árpád **Grafikai szerkesztő:** Kovács Gertrúd

Regisztrációs szám: OÚ Dunajská Streda 4/2003

A Hírnökkel kapcsolatos észrevételeiket, illetve a közlésre szánt írásait a községi hivatal titkárságán adhatják le olvasóink a felfogadási napokon.

SPRAVODAJ – občasník Štvrtočanov

Vydáva Obecny úrad Štvrtek na Ostrove

Zodpovedný vydavateľ: Péter Óry, starosta **Zodpovedný redaktor:** Sándor Neszméri

Na tomto čísle spolupracovali: Erika Feketevízi, Tibor Nagy, Zsuzsanna Sill

Technický redaktor: Árpád Németh **Grafická redaktorka:** Kovács Gertrúd

Registračné číslo: OÚ Dunajská Streda 4/2003

Pripomienky a návrhy článkov na zverejnenie v občasníku Spravodaj môžete odovzdať na sekretariáte obecného úradu v stránkových dňoch.